

Tomislav Dretar

leiburška hrvatska žalopojka

I

Padale su zvijezde u ljetnu noć:

Kojoj sam išao ispod svjetlosti Prostrta po

Bila je posvemašnja nazočnost, kao da ničeg

više nema; Bila je nazočna

i bila je Bilost koja se u

pretapala i otjecala s noći u bilje u zvjerinje

I zrijenje mukline u zrijenju tame u taj

svjetla iza kojeg više nema ni zvuka ni

Samo Punina; Punina Cjeline, Punina Praznine

zaobljena i ispunjena sobom sama, Punina

i Punina sučelice, Punina u susret i

zauzvrat izgubljenim pogledima zabludjelim

Lunama izvjesnim i lunama snenim

do Punine nije strujalo ni vrijeme ni zvuk

Ništa se nije premještalo s jednog na drugo

Ništa nije nestajalo samo je Nigdina hrvatska

sama sebe osluškivala u Punini svojeg muka

II

Kao čizmar sere svojim viteškim kavalirima

Slavuj svoje grlo kao pjesnik svoju

Kao liječnik bolesnika Kao more

Kao vjetar preriju Kao sablja svoj

Kao konj svoj propanj Kao

svoj ponos Kao balerina svoju

Kao rijeka svoju bistrinu Kao riječ

Kao zvono zvon Kao majka za izgubljenim

Jecaj Kao nevjesta slutnju Kao otac

Kao lada u jedrima vjetar Kao

Svoj cvijet ovdje Hrvatska gaji svoj

Ona uzme tri pregršti tuge i obale svoje

I otisne svoju ladu u beskraj da nikad

njevina mirnu luku ne nade

> Iva Plavšić

1991.

Ovo je kraj

Kroz glavu, retrospektivno su prolazile slike iz djetinjstva, slike prošlosti.

Tuga, plač, ponekad i beskonačan bol ali neusporediv sa sadašnjošću

Stojim na sivom trgu,

nekada je, nekada davno, blistao mramoran

Gledam stupove, savinute

nekada su davno bili vitki i uspravni

kao aluminijske šipke izrezane do granice paučine

Zašto paučinu spominjem?

Zašto cijeli ovaj trg izgleda kao da ga je prekrila gusta, siva paučina?

Zalazi u svaki kut, uvija se, širi se dalje, prema jugu, ljudi umiru

Prilazim rubu zdenca

Priljava voda pod mojim nogama

Širi se miris smrti

Bojim li se više ičega!?

Sve je porušeno

Moj svijet, u jednom danu, rastopio se,

nesao u nabujalaj riječi, zajedno s tisuće drugih svjetova, drugih ljudi,

koji su nesposobni da slivaju ništavilo,

radije kolju i dokazuju nešto, osvećujući se

Previše su nisko, samo prezir za njih osjećam

Želim natrag svoju mladost, svoj život!!!

Zar ću ostarjeti, sjedeći na rubu zdenca,

promatrajući mrtve stvorove?

Spazih u jednom trenutku sliku prošlosti pred svojim očima.

Makar mi je u ovom trenutku svejedno, prisiljavam se da hodam.

Srce lupa jače, jače dok koraci tupo odzvanjaju u mojoj glavi

Brže, brže, hodaj dalje, ne zastajkuj

slika je sve realnija pred mojim očima,

Moja nada, počinje se buditi iz dubokog sna

osluškuje prostor

Znam, ako je ovo stvarnost, za mene će nastupiti posljednjih krah,

ubija me čežnja dok ti polako umireš

Mali čovječe, na tebi su slike ovog uvenulog svijeta,

Volim te, možda baš zato jer si im bio stran i neznatan,

jer te nisu poznavali, za njih si bio jedan od tisuću malih ljudi

Sada je ionako sve gotovo

Ne osjećaš moju čežnju, koja te želi oteti od smrti.

Ne umiri mi pred očima!!!

Previše bola prešlo je preko mojih očiju

previše tuge preko mojih ruku.

Savijam se da upijem tvoje posljednje hroptaje

više me ne čuješ, svejedno ti je...

Prolaze tenkovi. Mirno ih promatram.

Oni ostaju, znači ja trebam otići.

Krajnje je vrijeme ljubavi moja, učiniti samo posljednji napor...

Nikoga više ne poznajem.

Moja poznanstva istopila su se,

nestala u rijeci propalih svjetova.

Rijeka buja, svakim danom sve je šira i duža,

Odustajem.

Sve je bliži i bliži, to je...